

[Karl Olsen.]

fortsætter altså, og vi kan gå over til arbejdet: gennemførelsen af grundlovsforslaget.

Socialdemokraterne er utilfredse med denne udgang på sagen. Vi ved jo også, at der indenfor kredse, der tilhører regeringspartierne, har lydt røster, der mente, at man burde have ladet socialdemokraterne træde til. Hertil er kun at sige, som det ærede medlem hr. Elgaard også sagde: regeringen sidder med klar parlamentarisk ret, den er ikke kommet i mindretal, og før dette sker, går den ikke. Det ville, som det ærede medlem hr. Elgaard sagde, være et brud med hidtidig parlamentarisk praksis, om det skete.

Når vi i valgkampagnen opstillede valgets problem som valget mellem regeringsblokken på den ene side og socialdemokratiet på den anden, som de to regeringsmuligheder 59—59, så havde den skarpe problemstilling sin begrundelse i, at vi dengang kun havde mulighed for at operere med regeringspartiernes 59 mandater som regeringens parlamentariske stæsted. Det var derfor fuldt berettiget overfor vælgerne at fremhæve, at enhver mandatforskydning indebar en fare for regeringens beståen. At vi i dette land igen skulle have en socialdemokratisk regering til trods for, at der stadig er et klart borgerligt flertal, var en åbenbar urimelighed. Det kan derfor kun være en tilfredsstillelse for os, at såvel det radikale venstre som retsforbundet i situationen har ment det rigtigt at støtte den siddende regering.

Vi er indstillet på, når grundloven er gennemført, at komme ud i politisk hårdt vejr. Vi tager det med og imødeser så iøvrigt det valg, der derefter må komme, og som forhåbentlig skaber en klar politisk tilkendegivelse.

Bertel Dahlgaard: Det er jo ikke sædvanligt, at der ved tillægsbevillingslovsforslagets første behandling føres en egentlig finansiel debat. De bemærkninger, som forslaget eventuelt måtte give anledning til, kan naturligt fremsættes ved forslagets anden eller

trede behandling, og hvad angår de finansielle og økonomiske betragtninger af mere generel karakter, er de allerede fremført under behandlingen af skattelovene og forslagene om tilskudsordningernes afvikling før valget. Jeg kan for mit vedkommende henvise til mine udtalelser dengang, de findes i folketingstidenden sp. 2904.

Må jeg dernæst inledende sige, at jeg gerne vil give tilslutning til de udtalelser, det ærede medlem hr. H. C. Hansen nu fremsatte vedrørende soldaterdemonstrationerne og hvad der siden er sket i denne sag; vi er ganske enige i det ærede medlems bemærkninger her.

Men det er jo ikke ualmindeligt, at der efter et folketingsvalg i det nye folketing opstår en trang til en omfattende debat om valgets resultat, en trang til et politisk opgør. Der er efter min mening flere grunde til, at en lang og omfattende diskussion efter dette valg vanskeligt vil kunne påkalde større interesse i offentligheden. For det første er det i alle demokratiske partiers interesse, at den diskussion, som her føres, ikke kommer til at overskygge det, der er denne samlings formål, nemlig rigsdagens bekræftelse af den nye grundlov som indledning til den periode, hvor hele befolkningen henover partiskellene skal føre denne store sag, som vi alle er forpligtede overfor, i havn, og det ville unægtelig ikke være noget smukt skue, om vi begyndte indløsningen af disse forpligtelser med et stort politisk opgør, der aldrig ville kunne fremme samlingsen om det, der er fælles for os i de kommende 3 uger.

Men dertil kommer, at selve valgets resultat jo ikke skulle synes særlig enerverende for nogen, tværtimod virker resultatet nærmest en lille smule stillestående. Ved valget af halvandet hundrede medlemmer skete der en forskydning på tre mandater og oven i købet en forskydning indenfor oppositionen; det synes jo ikke revolutionerende. Og ser man det fra de enkelte partiers synspunkt, er det også vanskeligt at tænke sig store lidenskaber eller følelser sat i bevægelse. Venstre vandt et mandat, hvad der vel må tages som udtryk for, at partiet